

mulighed for at følge med i de store idrætsbegivenheder, men vi ser en række problemer i forbindelse med udmøntningen af en ordning, der har ekspropriationskarakter.

Det er altid problematisk at sætte markedsmechanismer ud af kraft. Hvordan fastlægges de begivenheder, der har væsentlig samfundsmæssig interesse? Ja, ifølge lovforslaget er det kulturministeren, der forestår udvælgelsen. Nu er enevælden jo forbi, og vi kan se, at den liste, der er udarbejdet, er drøftet med idrætsorganisationer og tv-stationer, men hvad med borgerne? Skal borgerne ikke tages med på råd? Hvad er en betydelig del af befolkningen? 30 pct. er ifølge lovforslaget nok, men kan mindre gøre det? Hvor mange skal flyve i flok for at være mange nok?

Dette skal selvfølgelig ses i forhold til, at Danmarks Radio og TV 2 bliver de eneste, der kan sende de vigtige begivenheder med eneret. Nu er tal jo relative størrelser. Når vi spørger om, hvad mange er i andre sammenhænge, ses der anderledes på de samme talstørrelser. At 40 pct. af licensbetalende tv-seere ikke kan se licensfinansieret DR 2, anfægter hverken regeringen eller DR.

Hele prisfastsættelsessystemet virker bekymrende. Der knytter sig især en del usikkerhed til Konkurrencerådets rolle i denne forbindelse. Hvordan skal tvister om betalingsstørrelsen afgøres endeligt? Konkurrencerådet kan udtale sig, men det kan ikke afgøre spørgsmålet.

Venstre finder, at udvalgsarbejdet vil være afgørende for vores endelige stillingtagen til lovforslaget.

Brian Mikkelsen (KF):

Dette lovforslag skruer desværre tiden tilbage til monopoldagene. Det er, selv om det er et slemt ord at tage i sin mund, et udtryk for monopolisering og statsstyring, at man vil bestemme, hvilke begivenheder der skal sendes på hvilke tv-stationer. Det kan også umiddelbart lyde underligt, når ordene kommer fra en radikal kulturminister med rod i højskolemiljøet.

Dette EF-direktiv om tv uden grænser trådte i kraft den 30. juni i år, og det betyder, at hvert af de femten EU-lande nu skal udarbejde en liste over begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse. Disse begivenheder skal kunne ses af alle borgere i det pågældende land.

Det kan lyde som et sympatisk forslag, og jeg har da også noteret mig, at en række politikere

med base i den venstre side af salen har udtalt sig positivt om forslaget. Men når man kigger på substansen og det konkrete i forslaget, er det bare ikke et særlig sympatisk forslag.

Kulturministeren tror ganske vist, at det på sigt er i alles interesse, at dette område bliver reguleret, men intet kan være mere forkert, for det er jo i alles interesse, at man kan finde ud af selv at sælge disse ting, så der kommer noget mere fokus på idrætten.

Idrætten – og det er jo den, vi taler om, selv om det ikke bliver nævnt eksplicit – har selv en interesse i, at flest muligt ser deres idræt, men de har også en interesse i, at prisen for deres produkt bliver presset op, så derfor er dette forslag altså udtryk for en slem statsstyring.

Vi mener også, at det strider imod EU's grundlæggende principper om fri konkurrence og de frie markedskræfters spil i vores demokratiske samfund, for idrætten er i bund og grund en handelsvare på linje med æbler og pærer. De, der vil give mest for et helt specielt godt golden delicious-æble, får naturligvis også retten til at spise det, når de har købt det på grønttorvet, og de, der er villige til at betale mest for tv-retighederne til en bestemt sportsbegivenhed, får også retten til at vise den sportsbegivenhed. Sådan er det, og sådan skal det fortsat være.

Det er helt ude af proportioner, at man vil lovgive på dette område. Hvad med f.eks. en åbningsdebat fra Folketinget? Det er da noget væsentligt for danskere og det danske folkestyre og Danmarks fremtid, at man sender herindefra. Vil man også monopolisere det, så det udelukkende skal sendes på Danmarks Radio og TV 2? Nej, vel. Det holder ikke nogen steder i virkelighedens verden. Det er et sundt princip, og vi kan støtte alt, hvad der er sundt, at markedskræfterne får lov til at regulere dette område.

Det nytter heller ikke noget, at der i forslagens bemærkninger står, at der ikke skal gribes mere end nødvendigt ind i rettighedshavernes frie aftaler og konkurrencen på tv-markedet, for da vi f.eks. i 1980'erne vedtog, at der skulle være kommercielt tv, vedtog vi også, at man ikke skulle gribe mere ind end højst nødvendigt.

Det her er altså at gribe mere ind end højst nødvendigt, for der bliver grebet langt mere ind end nødvendigt. F.eks. har vi i Danmark satellitstationen TV 3, som sender fra London. Den kan ses af mere end to ud af tre danskere, og